

габанъ, като не отдѣляше очитѣ си отъ звездата. Великиятъ царь иде при насъ отъ небесата и азъ скоро ще видя Господа. По-бърже, върни мой приятелю! Ускори своитѣ крачки! — ободряваше той коня си, като ласкаво го тупаше по гривата.

И коньтъ бързаше. Често и шумно копитата му удряха по пжтя всрѣдъ палмова гора. Мрачината бѣ почнала да се разрѣдва. Тукъ тамъ се чуваха чуруликания на пробудилитѣ се птици пѣснопойки. Но изведнажъ коньтъ спрѣ, запрухтѣ и се задърпа назадъ. Артабанъ се вгледа напредъ по пжтя и забеляза, че у самитѣ крака на коня, разпрострѣнъ, лежи неподвиженъ човѣкъ. Бързо той слѣзе отъ коня, приближи се до лежащия и го разгледа. Това бѣ единъ евреинъ, изтощенъ до край отъ върлуващата по тия мѣста треска, падналъ насрѣдъ пжтя. Човѣкъ би го взелъ за мъртвецъ ако не бѣха слабитѣ му, едва чувани въздишки и охкания. Артабанъ се замисли: да го отмине, да побърза за сборното мѣсто, да остави болния — съвѣстътъ му не позволяваше; а да остане при евреина да му помогне, да го изправи на крака, трѣбва да изгуби много време — ще закѣснѣе за уреченото мѣсто, ще отидатъ безъ него.

— Що да правя? — питаше се Артабанъ. Ще вървя — реши той — и даже си бѣ сложилъ крака на стремето, за да се хвърли на седлото, но болниятъ, види се, почувствува, че и последната помощъ го оставя и така силно и жално изохка, че сърцето на вълхва се сви отъ жалость.

— Великий Боже, помоли се Артабанъ. Ти знаешъ моитѣ мисли. Знаешъ какъ се стремя къмъ тебе, покажи ми правия пжтъ! Дали твоятъ гласъ на любовта не говори въ моето сърдце? Азъ не